

IRLANDA KRISTÓF

A látogató

Mióta elköltözött itthonról, többször látom apámat a házban, bejön, indokot keres, hogy miért látogat, matat, kutat, megérintene mindent, amihez egykor még köze volt. Pusztá kézzel húzta fel a házat, és most végigtapogatná a falakat, hátha ráragadna a málló vakolat, és hazavihetné száraz ujjbegyén a beleivódott gyermekkorunkat. Most, hogy elment, utolérné mindazt, amiről ittléte alatt lemaradt, látom a szemében, hogy magával vinne valamit, amire sosem volt igénye, csak azért, hogy megfoghassa azt, amit a hétköznapiok elrejtettek előle, egy gyertyatartót, ami mindig ott állt a fotel mellett, amiben lepihent fáradt munkanapok végén, sosem vette le a polcról, talán azt sem tudta, hogy van ilyen tárgyunk, és most, ahogy idegen szellemként jár-kei a falak közt, berendezné vele a házat, amiben most lakik, meg akarja érinteni azt, aminek létezéséről sem tudott: találkozik a tekintetünk, ölelésre tárja karjait.

IRLANDA KRISTÓF (1996, Miskolc) a Miskolci Egyetem osztatlan magyartanár–etikatanár szakán ötödéves. Írásai a Vörös Postakocsi, a Tiszatáj és a Litera irodalmi folyóiratokban, az Előretolt Helyőrség nyomtatott példányában, kritikái az Eső folyóiratban, a Spanyolnátha és a Képirás netes felületén jelentek meg. Főként verset és novellát ír.

Állatkert

*Egy sofa alá temettük el minden háziállatunk.
Mikor elpusztult bátyám aranyhala, megijedt,
hogy élve temette el, napokig öntözte a sírhelyét.*

*Jeges temetésére emlékszem, egy hatalmas
kuvasz volt, akit megmérgezett valaki a
szomszédságból, reggel a lépcsőre fagyva
találtunk tetemére. Apa ásott ki neki egy
gödröt, de az nem sikerült elég mélyre, és
a megmerevedett kutya farka kilógott,
égnek meredt, mint aki vakondot talált, nem
nézhettük, takartam kezemmel szemem, rést
hagyva ujjaim közt, láttam, ahogy apa lendített
az ásóval és kettétörte a kutya farkát, úgy már
elfért, kérésünknek eleget téve tisztes távolban
a többi tetemtől betemette a gödröt a fa alatt.*

*A kisnyulakat a szúnyogok csípték meg, fejük
feldagadt, bátyám azt mondta, szenvednek,
légpuskát ragadt, de a nyulak nem hitték el a
gyomrukba fúródott töltényeket, vergődtek a
földön, testük összecsuclott, majd felgémberedett,
de még éltek, és akkor bátyám felüvöltött: hozd
a samut!*

*És apró kezeimben hoztam a hatalmas
kalapácsot, átadtam, lendített és csapott,
lendített és csapott, ahogy az ember
sárba lép, szörcsögött a vér a kalapácsfej
alól, belefáradt, átvettem, kiástunk egy lyukat,
betemettük maradványukat valahol a fa alatt.
Sosem ettem róla, a halál idővel zamatot adhat
a fának, láthatatlan részecskék szivárognak át
a gyökérzetbe, felisszák az ágak, ott van mélyen,
a gyümölcs rejtett utóízében Jeges és az összes
többi állat.*